

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Cogitationes, Sive Considerationes Christianae Pro singulis Anni diebus

Complectens Aprilem, Majum, Junium

Nepveu, François

Monachii, 1709

Dies 11. De intemperantia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60514](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60514)

DIES XI.

De Intemperantia.

I.

Intemperantia, sive gula est inordinatus appetitus, quo quis in cibum, potumque fertur: contra temperantiam peccatur, vel cibos veritos comedendo, vel immoderate eos sumendo, vel lautioribus nimium inhiando, aut genio suo immoderate indulgendo. Oblectatio, quæ in ijs sumendis invenitur, medium quoddam est, & ea statuitur finis. Remedium est debilitatis nostræ, & ex eo fit illicitum peccati, aut cupiditatis immoderatæ fomes. Comedere oportet servandæ vitæ gratiâ: & tamen homines inveniuntur, qui non alium in finem videntur vivere, quam ut comedant. Necessitas, & ratio cibi, potusque sumendi regula esse debent; sed à necessitate ad superflua, à superfluis ad immoderationem transitur, rationis limites exceduntur; cibus, & potus vel ad eam debilitandam, vel penitus etiam illius usum opprimendum usurpantur; & per illa ipsa, quæ ad conservandam corporis vitam

Majus.

fuere facta, mors animæ accersitur. Quanta perversitas? Ratio cupiditatem hanc refrænare deberet; & nihilominus homo solus, qui ea præditus est, à gula se abripi finit. Bestia rationis expers id facere non potest, neque tamen necessitatis limites transgreditur.

Quorum

Deus venter
est, Philip. 3.

II. Ab intemperantia vinci se sinere, est, juxta Apostoli effatum, ventrem suum Deum sibi statuere. Qualis divinitas? nihilominus non solum homines rationis compotes, sed & Christiani non tantum bonam, & sanitatem suam, sed & rationem, conscientiam, & salutem suam quotidie eidem immolant: infelices imitatores gulæ Esavianæ, qui Natalium prærogativam pro paucis lentibus vendidit. Intemperantia fuit primum hominis peccatum, & omnium malorum nostrorum origo. Fructus ille fatalis, quem Adamus contra Dei prohibitionem comedit, venenum suum in totam ejus posteritatem diffudit, omnibusque ejus filiis fatalem ictum impegit. Intemperantia est etiamnum quotidie multorum scelerum origo. Libido, jurgia, & iracundiæ impetus sunt ordinarii ejus partus. Israëlita evaserunt idololatæ, quia intemperantes fuere, & ubi ventrem suum sibi Deum fecere, Deum sibi

sibi è vitulo aureo conflagrâre. *Attendite Majus.*

vobis, inquit Christus Dominus, ne graventur corda vestra in crapula, & ebrietate, ne *Luc. 21. v. 34.* superveniat in vos repentina dies illa. In quocunque alio peccato mors improvisa te invaserit, pœnitentia, quam etiam tunc agere poteris, effectus peccatum illud sequi solitos, inhibere potest. At verò intemperantia in eum statum deijcit hominem, in quo pœnitentiæ est incapax.

III. Vindictæ, quas Deus de peccato intemperantiæ sumpsit, sat indicant, quantopere illud abominetur; diluvium malorum, quod post sex annorum millia orbem inundavit, effectus, & pœna intemperantiæ Adami est. Quî fieri potest, ut peccatum hoc non horreamus, quod nobis tam fatale fuit? intemperantia Israëlitarum cum manna fastidisset, eosque ad carnes deposcendas impulisset, causa fuit, ut, cum adhuc escæ eorum, inquit Propheta, erant *Psal. 77. 31* in ore ipsorum, ira Dei ascenderet super eos. Intemperantia eorundem Israelitarum, & subsequens idololatria nonnisi trigintatium millium horum infelicium cæde expiari potuit. At pœnæ, quas huic vitio Deus in altera vita servavit, longè terribiliores sunt. Immoderatæ lautitiæ divitis illius Epulonis in inferno fame, sitique æterna

Majus

puniuntur, negata quoque ei aquæ guttula ad eam mitigandam. Hoc pretio tam exiguam voluptatem emere, an non est nimis caro emere?

Noli credere, te ab hoc vitio penitus immunem esse, idcirco, quod intemperantia immodica tibi displiceat. An non hic peccas vel nimium lautis, vel melius conditis cibis inhiando?

Quorum Deus venter est, & gloria in confusione ipsorum. *Philipp. 3, 19.*

Nihil gulæ perniciosius! hæc carnalem animam reddit, hæc cæcat intellectum. *Chrysost. Hom. 44.*

DIES XII.

De Malo Exemplo.

I.

UNICA scintilla neglecta, cujus suffocanda cura non fuit habita, magnam quandoque civitatem incendio delevit. risus modicus, unicus contuitus minus honestus, verbum unicum, quod in deteriorem partem accipi potest, unica nuditas periculosa, unicum exemplum pravum aliquoties innocentem animum inflammavit igni, qui restingui non potest. Patres, & Matres, qui liberis vestris malum præbetis